

досі не були зовсім друговані і які кружували тільки в періодичних виданнях.

— Московська некоректність. Під час ревізії українського клубу в Катеринославі член міської управи (цензор) Бойченко, побачивши в театральній залі людей, які працювали над збудуванням сцени, — почав кричати: „Кажі там в чорта українці! Откуда ето взялись українці? Поналазили сюди разніе... і т. д.

— Проти української мови. Рада старост заборонила проф. Федоровому читати лекції (по металурґії) українською мовою в катеринославському університеті. Студенти-українці за протестували проти тактики ради старост.

— Просять школа. Ямпільські міщане та селяне хочуть мати в Ямполі вищу початкову школу й гімназію. Для цього вони збрали грошей і просять допомоги од правлінняства.

— Волинське земство населенню. Волинське губ. земство, щоб допомогти знищеному війною населенню, взяло по згоді австрійської влади і губ. старости, залізниці в свої руки. В першу чергу волинське губ. земство взяло в своє розпорядження залізниці, які залишилися в володінні волинському та ковельському повітах після демобілізації австрійського війська. Зносили на залізниці між Луцьком та Волод.-Волинським вже встановлені Майно, що залишилося по відході австр. війська, яке може придатися для одбудування зруйнованих повітів, перейшло теж до земства. Для біженців і полонених волинське губ. земство влаштувало годувальні пункти і відкрило захоронки для безпритомних дітей. Ждуть од уряду — санітарної допомоги.

— Культурно-просвітня праця на селі. У с. Хлинцівка на Звенигородщині заснувалася „Просвіта“, яка має на меті закласти бібліотеку-читальню, влаштувати лекції, курси для дорослих, бесід, розумних розваг в формі концертів, синемаграфічних вистав, літературних вечорів і т. и. „Просвіта“ намічує 100 членів.

— Допомога с.-г. кооперації. При чернігівським т-ві сільсько-господарства організована самостійна секція допомоги с.-г. кооперації. Найближчі завдання секції: обслуговування с.-г. кооперативів, видання с.-г. журналу то-що. Ця секція видає календарь-справник по сільському хазяйству та кооперації на 1919 рік.

— Український клуб. В Житоїрі незабаром має одвертись український клуб, метою якого буде об'єднання всіх українських громадських діячів.

— Українська реальна школа. В Боромлі, охтирського пов. одкрито українську реальну школу.

— Школа для дівчат. В Гадячі одкривалась українська державна 4-х класова школа для дівчат.

— „Просвіта“. В с. Кукудьці, ізюмського повіту одкрито т-во „Просвіта“, до якого записалося дуже багато селян. „Просвіта“ одчинила бібліотеку-читальню, якою користуються всі служачі і робітники залізниці і їх сем'ї та приватні особи-члени. В читальні є багато українських газет та українських журналів.

Література, наука

Нові видання.

Поезії. Готуються до видання збірники поезій: В. Ярошенка, Д. Загугла (2-го тижня), О. Снісаренка, Я. Савченка (2-га тижня), М. Семенка.

Галина Журба написала новежю „Він і вона“.

Нові видання.

Les Annales de l'Ukraine. Série politique. Edité par le Ministère des Affaires Etrangères. Carte ethnographique de l'Ukraine. Kiev 1918.

„Сільський Господар“ — вийшло ч. 10. Зміст: „Кооперативне зерно“ й українська кооперація. — Ф. Зіадік: Роль кооперації в молочарському господарстві. — П. Пожарський: До історії Центрального Укр. С.-Г. Кооперативного З'єдну. — О. Милош: Кривими шляхами — І. Канзі: Національний Інститут кредиту для кооперації в Італії. — Ір. Шереметинський: Можлива організація страхування худоби на Україні. Огляд преси. З техніки сільського господарства. З життя централі. Бібліографія. Заняття та відпочивання. Ціни на продукти, свот та втахів. на кльських базарах по 15 листопаду п. р. Оголошення оновістки.

Волиньська Народна Газета — вийшло ч. 21. Зміст: Грамота Гельмана. В оборону державної мови. Те-мо: До питання про відіймання чужою окупації. Зовнішня економічна політика України Садівничуво. Педагогічні нариси. Як я зробив культурним пасичником. Що треба робити, щоб мати більший врожай. Хроніка. Згода од Націон. Союзу. Закон і життя. Оповідки.

За кордоном.

Англія признає самостійність України. Газ. „La Ukraine“, що виходить в Лозанні — доносить, що предствник Англії на Мурмані одмовився підписати акт Московського уряду в Архангельську проти самостійности України і заявив, що для британських держав боротися проти самостійности Фінляндії і України — було б нецелюбно. Англія ще 8 січня п. р. через свого представника в Київі п. Діксона Шілтона, Барнера признала незалежність України.

Дописи.

М. ГАДЯЧ (на Полтавщині). Наше місто є справді „стоячим болотом“, як його і звать усі кого доля закине в Гадяч. Не живемо, а животіємо. Ні лекцій, ні концертів, ні пристойних театральних вистав, не приходить бачити гадячанам. Усі нас обминають, усі цураються. І мусимо задовольнятися кіно-театрами, яких тут як і скрізь, розплодилось не мало, та й тільки.

Нидіємо, дичавіємо. Гадяч досить велике місто, де є хлоп'яча і дівоча гімназії і інші школи, є „Просвіта“, діяльність якої обмежується однією книгозбірнею, що містить в старому народньому будинку, в кутку, в який рідко хто заходить.

Є й земська книгарня, вірніше „с'яміянна торговля“ як каже висівка над нею, в якій є рівно аж дві книжки в скількох десятках примірників, та скільки штук малюнків місцевих художників, та й усе.

Є в Гадячі і своя газета „Рідний край“. Це той самий „Рідний край“ котрий почали видавати в Полтаві ще в 1906 році блаженної пам'яті М. А. Дмитрієв та Г. О. Коваленко, а згодом і І. П. Маркевич, який вступив в в тринадцятий рік життя. Сама найстаріша часопись бувшої Російської України.

Шаніше ця часопись перейшла до рук відомої нашої письменниці Олени Пчілки, (О. Косач), котра, коли не помиляюся і перенесла її із Полтави в Гадяч.

Перенісши в Гадяч деякий час вона редагувала сама, а потім передала гадяцькому земству.

І тепер „Рідний край“ є газетою гадяцького земства, як про це великими літерами пишеться в заголовку газети. Але ставши земською газетою „Рідний край“ зовсім змінив своє обличчя, розмір, взагалі став зовсім не похожий на той чудовий „Рідний край“ яким ми знали його в Полтаві і в кращі дні в Гадячі. Із досить солідного тижневика з добрим літературним і цікавим інформаційним матеріалом, він став напевне самою найскутнішою і найпорожнішою газетою на всю Україну. Газетою в якій обсолютно ніколи не буває нічого цікавого, газетою якої ніхто не читає і якої не знайдеш і в самому Гадячі, хіба в самій редакції. Не даром же багато українців не знає про те, що вона видається в їхньому місті. А виходить вона двічі на тиждень. Виходить Бог знає для кого і для чого. Та й сама газета стала в останній час російсько-українською. По старій пам'яті залишилися тільки заголовки відділів українські, та й то певно не надовго.

За короткий час змінилось скілька редакторів, які газети не полипили ні краплі. Зараз відповідальним редактором є Г. Ф. Тарасевич, а фактичним А. В. Дмитрієв, людина не українського походження, з Україною нічим не зв'язана, людина, що не знає навіть нашої мови, та й знати не бажає. Йому доручено редагувати колісь славний „Рідний край“ колісь... Тетер же в йому окрім офіційного відділу, та передруку з інших газет не знайдеш нічого. Правда, ще в кожному числі буває „глибокодумна“ стаття п. редактора, що ховається за скромними ініціалами „А. Д.“ статі на російській мові, яких теж ніхто не читає, а коли б хто із селян і прочитав, то напевне не зрозуміє. Мимоволі напрошується порівняння одного Дмитрієва з другим, — що заснував цю газету і того, що, мабуть, доб'є її. То відомий громадський діяч, чоловік, що болів душею за рідну справу і цей, якому чужа ця справа, а може й не знає, хто знає. Яка гірка іронія долі! Неже гадяцьке земство не могло знайти українця, якому можна б доручити редагування газети? Чи може і тут треба „фаховизація“? Ох, уже ті фаховці!

В одній статті п. редактор скаржить на те, що „св'язь между газетою і деревней не налаживається“... Зробіть газету цілком українською, хочется сказати гадяцьким землякам, такою, як була вона колісь, в далеко гірші часи і „св'язь между газетою і

деревней“ з'явиться сама. Дайте тільки і їй те, що так цікавить селянина, що так йому потрібно знати і дайте йому це на рідній, зрозумілій мові, то буде й „св'язь“...

А що саме треба дати селянинові, це земці хоч і гадають повинні знати.

Є ще в Гадячі аматорський драматичний гурток, який зрідка дає українські вистави, хоча в останній час про його щось не чути, та й більше нічого, що цікавить українця.

Правда, Гадяч ще знаменитий своїми драмами, гнилими пішоходами, грязюкою, узенькими темними, без освітлення вулицями, але це вже загальна доля усіх позитивних міст Полтавщини і цим нікого не здивуєш...

Хоча недавно в Гадячі заснувалось кооперативне товариство „електропромисль“, яке думає провести електричне освітлення по всьому місту.

За досить короткий час купило паї більше трьох сот чоловік на суму коло ста тисяч. Будемо надіятись, що незабаром приступлять і до роботи, бо освітлення — це найбільшоче питання наших днів...

Щастя їм Боже!

Ів. Марченко.

С. КОРНИЛІВКА (Прилуцького повіту на Полтавщині). В с. Корнилівці з 1910 року відкрита вища початкова школа, а в цьому шкільному році громада відкрила 4-х кл. мішану гімназію імені І. М. Степешка.

Відкриття гімназії на селі — це вже не новинка!

Не диво, що й наше село, яке було на чолі інших сел прилуцького повіту в просвітних справах, визнало потребу в середній школі і пішло на всі жертви, аби заснувати її в своєму селі.

Дивно тільки, що інспектор вищої початкової школи д. Каплюченко вороже поставився до думки про заснування гімназії, дивно що чоловік, якого призначили провадити освіту в одній школі, вороже поставився до другої школи.

Увесь час, коли йшла підготовча робота по відкриттю гімназії, коли навіть думка ця вже здійснилася, він не тільки не помагав в цій справі, а поби, і одверто і потайки йшла його робота, яку один з промовців так влучно назвав роботою крота, щоб так чи інакше зіпсувати цю справу.

Чим пояснити таке відношення інспектора до гімназії трудно сказати. Одначе чим би його не поясняли, чи упертістю чоловіка, який бачить, що з ним не рахуються в цій справі, чи далекозорим поглядом того чоловіка, що рубає сук, на котрому сам сидить, — цей сумний факт остається фактом.

Тим-то господарська рада гімназії не могла доручити йому тимчасове виконання обов'язків директора гімназії.

Обставини заставляли господарську раду рахуватись з інспектором, бо наука в гімназії провадиться тимчасово в вищій початковій школі; вона й хотіла так чи інакше порозумітись з ним, щоб обидві школи жили в добрій згоді, отже всі її заходи пропали марно.

Тепер, визнавши шкідливу працю інспектора в шкільних справах, бачучи, що ця праця може провадиться і далі, бо порозумітись з ним неможливо, — господарська рада звернулася до комісара по народній освіті на Полтавщині з проханням про увільнення інспектора з школи.

Рада думає, що таке відношення педагога взагалі до школи неможливо, що він є педагог в широкому значінні цього слова; що такому педагогу потрібно спробувати свої здібности в якомусь іншому напрямку, а пану комісару треба подбати, щоб як скоріше увільнити наше село від такого педагога.

П. Проценко.

С. БАГРИНІВЦІ (літвицького повіту на Поділлі). Довго славо наше село неуробудним сном, але нарешті прокинулось і взялось до культурно-освітньої роботи. 22 жовтня, в день святого відкриття кам'янецького університету в нас теж відбулось культурне свято — відкриття товариства „Просвіта“ ім. Бориса Грінченка. Свято відбулось в помешканні 2 початкової школи, де тимчасово приритулає „Просвіта“. В 7 годин вечора невдала зала школи була повна людей, місцевої інтелігенції, молодих селян та учнів. Були присутні і гості з м. Літви: Голова повітової управи і дружиною, інструктор шкільної освіти та інструктор позашкільної освіти. Крім того було учительство з близьких сіл.

Свято розпочалось співом гімну „Ще не вмерла України“, після якого учителем С. Никитчуком була вимовлена коротка промова про значіння відкриття університету на Поділлі і відкриття т-ва „Просвіта“. Далі було виставлено м'ясу „Товариш Пролітайло“ в 1 дії, яку виконавці зіграли дуже гарно. Після цього

хором було проспівано кілька пісень та продеклямовано вірші Шевченка: „Посланіє“, Овеса: „О, правда, мій народ смішний без краю“, Грінченка — „До праці“ і п. Свіви і деклямація зіставил у присутних гарне вражіння, а особю спів гімна, якого селяне чули вперше. Свято закінчилось гарною промовою місцевого селянина В. Максимця, який коротко розказав біографію Бориса Грінченка, історію „Просвіт“ на Україні і про ту велику роботу, яка лежить перед українським народом для того, щоб стати йому нацією і закріпити свою державність. В кінці промови хором знову було проспівано „Ще не вмерла Україна“.

По закінченні всього багатого присутніх записалося членами „Просвіти“ і вносили членські вкладки. Були і жертви. Всіх членів при закінченні свято було 56 чоловік. Не обійшлося і без маленьких непорозумінь з представником порядку — головою волосної варті. Коли співали гімн, то де хто сів, сів і голова варті. Один з членів „Просвіти“ сказав встати. Всі встали. Стояв і голова, але в шапці, і не беручи під козирок. Після гімну приходить він за кулією і питається у розпорядника, хто і для чого командував встати. Йому відповіда, що ствдно представникові варті не знати того, що при співі гімну тра встали. На що вартовик відповів: „какой то ерундовскій гімн вдумали, первий раз слышу“. Отакі люди служать в українській державі, що і гімна її не знають. Так відсвяткували ми всеподілляське свято Кілька слів про заснування „Просвіти“. Заснували її головним чином місцеві інтелігенти. Статут зареєстрований виницьким окружним судом 19 жовтня. Членська вкладка встановлена 5 карб в рік.

Рада „Просвіти“ гараче взялася за роботу. З 1-го листопада при допомозі земства вона відкриває школу для дорослих. Незабаром відкривається бібліотека-читальня, на яку земство дає 4000 карб. Складається постійний драматичний гурток, який що неділі думає давати вистави. Діло горить. Є надія, що т-во в хутім часі стане великим розсадником знання та світла. Дай же Боже!

В. В. Кухтець.

Українці залізничники!

Життя таку вже долю вам дало до крихту черстоного свого хліба в вік весн свій кров'ю, потом і вічною нуждою добували. Все життя діди й батьки ваші тягнули свою ляжку, до смерті мріяли про крашу долю і лиш з мріями якими вони вмірали в нужді безпросвітній. Веротись за свою долю ми досі були безсилні. Нам не дозволяв російський уряд з'єднати свої сили організації, бо знав він, що в єднанні сила, знав що коли з'організується робітництво то не має такої сили на світі яка б могла протистояти волі пролетаріату. Але революція дала нам право організуватись в спілки. Лівобережна залізниця має свій статут українськ. профес. культ. просвіт. сп. залізнич. затверджений п. міністром шляхів 5 листопада 1918 р. ухвалений з'їздом залізничників 10 листопада. Брати залізничники. Коли ви хочете брати собі краще життя як хочете мати силу в боротьбі з нуждою, як хочете мати змогу вчить дітей своїх в своїй же школі, коли ви неграмотні і хочете мати освіту, коли вам вже набридло бути рабами тими, то не гайте-ж ані одної хвилини і вступайте членами до професійно культурно-просвітної спілки залізничників. Подавайте заяву про бажання вступати до своєї місцевої проф. культ.-просвіт. організації, а як її у вас немає, подавайте таку заяву до окружної ради (Конотоп, Київ П., Ворожба, Прилуки, Полтава—Сорт.). І чим більше буде у нас членів тим буде робітництво поміцніше, тоді ви обзодоленні брати будете самі собі панами, будете мати освіту, будете вчить даремне своїх дітей, будете мати свої народні будинки, певний будете захист мати в нерівній до цього часу боротьбі.

Не спить же брати. Єднайтєся. Пам'ятайте, що тільки в єднанні сила і з'єднались в могутню спілку, знайдете ви право своє.

Єднайтєся, братайтєся катам в руки не дайтєся.

Головна рада Лівобережної залізниці.

Театр і музика.

Концерт музичних гобеленів. Перший концерт музичних гобеленів, що відбувся вчора в залі Купецького бувару повачора в залі Купецького зібрання, пройшов, як і треба було сподіватись з надзвичайним художнім успіхом, не дивлячись на той напружений—нервовий настрій, який останніми днями опанував людністю Києва, і який не міг не відбутись в певній мірі і на виконавцях.

Позавчорашній концерт явився пов-

торенням тих двох концертів музичних гобеленів, що відбулися на весні в залі Народньої аудиторії, з тою відмінню, що тепер були виконані три зовсім нових гобеленів. Виконання було ще більш старанне, досконале, ще більш витончене у деталях.

Слухачами була майже виключно молодь.

У неділю концерт гобеленів повторюється.

Лист до редакції.

Шановний пане редакторе!

Я прочитав у газетах відозву центрального уряду української народньої громади до населення України і з цієї відозви вперше дізнався, що існує така організація. Та не тільки існує, але, як виявляється, має відділи по всіх повітах Української держави.

Дуже зацікавлений такою величезною українською організацією, я бажав би ознайомитись з її статутом і складом, але не знаю, куди саме за цим треба звернутись. Тому ласкаво прохаю Вас, шановний пане, коли українська народня громада не є місцями філіалів, подати адресу її центрального уряду, до котрого можна було б звернутись за відповідними запитаннями тим, хто бажав би вступити в склад зазначеної громади.

Серед суспільства розповсюджуються чутки, ніби-то це є відомо „Стара громада“, але можна з певністю сказати, що такі чутки є цілком неперозуміння. В кожнім разі бажано було б мати з цього приводу відповідне пояснення і від старої громади.

З поважливою пошаною С. О. Хемменко-Петренко.

Од редакції: Про „Народню Громаду“ і ми вперше з її відозви почули. Дуже прохали б читачів, хто знає що про неї, поділитись тими відомостями з нами.

Од контори

Одержано на допомогу Галичнині: Од д. Перченка 200 карб., д. Блаженка 150 карб., одслужачів 3-го підготов. курсу при Девж. Укр. Унів. 354 карб., одучнів кирилів. учит. сем. 105 карб.

На одшукван. помешкань для укр. гімназій: Од Ол. Г. 5 карб.

Разом—1065 карб. 77 шагів.

Нові повідомлення.

Оголошення. Головнокомандуючий наказав всім генеральним старшинам, котрі зараз перебувають у Києві, як пробуваючим на державній службі так і не пробуваючим на ній, з'явитись 20 листопада 1918 року в 17 годин в помешкання головного управління генерального штабу. (Важкова 11).

Підписав: Начальник канцелярії військового міністерства, генеральний хорунжий К о в а л е в с ь к и й.

Журнал „Правник“. На другому числі видання журналу „Правник“ прилягається. Замість „Правника“ буде виходити при близькій співучасті членів укр. правничого т-ва журнал „Закон і Право“, котрий буде видаватись т-вом „Час“.

Всі передплатники журналу „Правник“ будуть одержувати до кінця року новий журнал.

Заявки до виконання військової повинности. Згідно затвердженому паном генералом 8-го листопада 1918 року закону, для укомплектування армії та флоту Української держави в цьому 1918 році, на протязі часу з 30 листопада по 30 грудня підлягають достроковому призову до виконання військової повинности всі молоді особи, котрі народились у 1899 році.

Крім того, в цей же час підлягають явлі до виконання військової повинности: а) ті, що народились пізніше 1899 року, як що вони скінчили курс середніх шкіл, які зазначені в пункті А додатку до арт. 55 статуту військової повинности Української держави і в додаткові до арт. 76 Устава о воискової повинности, над. 1915 года (Св. Зак. Рос. Имп., т. IV) і не поступили ще у вищі школи, і

б) ті, що народились раніш 1899 року і одержали в попередній призові відпочинок для скінчення освіти, коли ці відпочинки втратили силу через скінчення їх, або в призові відбуття цих осіб з середніх шкіл, або скінчення їми середніх шкіл і невступлення у вищі, або через скінчення вищих шкіл чи відбуття з них.

На підставі цього кийська міська управа військової повинности оголошує: 1. В бжучому році дії по призову зазначених молодих людей до виконання військової повинности будуть провадитись в м. Києві з 30 листопада по 9 те грудня (нов. стилю).

2. До зазначених двох до належних признаків пунктів повинні прибути, маючи при себі документи, які посвідчують персональність (самодіяльність):

1) Всі неречислені вище молоді люди, а так ж особи, котрим літа не могли бути зазначені до встановленим документам і свєчасно не були зазначені через зважний огляд (арт. 151 статуту військової повинности) і

2) Особи, які заявляли бажання відбутти військовою повинність охотниками.

3. Від яких до приписки участі в осіб, зазначених в пукт. 1-му уляняються:

1) ті, що користуються льготою пер-

